

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1450/2025
11.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Силвана Стефановић, адвокат из ..., против туженог АД за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, ради поништаја решење о отказу уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 226/24 од 14.05.2024. године, у седници већа одржаној 11.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 226/24 од 14.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 226/24 од 14.05.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 742/21 од 23.10.2023. године, којом је одбијен тужбени захтев да суд поништи као незаконито решење туженог број ... од 28.07.2021. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду ... од 05.02.2003. године са припадајућим анексима, да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбаног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби члана 408. и члана 441 Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) - ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП на коју се наводима ревизије указује, јер је другостепени суд оценио све битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог, на пословима Дана 12.05.2021. године, овлашћено лице туженог је у 16.55 часова одговарајућим апаратом извршило проверу психофизичког стања тужиоца алкотестом. Код тужиоца је утврђена заступљеност алкохола у издахнутом ваздуху од 0,37 мг/мл, што је констатовано записником о извршеном алкотестирању од 12.05.2021. године, који је тужилац потписао, након чега је удаљен са радног места. Тужени је тужиоцу 14.05.2021. године доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у коме су наведени основ за давање отказа, чињенице и докази који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење. На наводе из упозорења тужилац се благовремено изјаснио и навео да је тог дана доручковао и ручао салату зачињену већом количином сирћета, што је проузроковало да се у његовом организму нашла одређена концентрација алкохола. Решењем туженог од 28.07.2021. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, јер је тужилац поступао супротно члану 5. и члану 14. Правилника о алкотестирању туженог. Вештачењем је утврђено да измерена алкоholeмија од 0,37 промила представља умањење радне способности за 5% и животне активности за 3% у тренутку мерења, а да радно место са посебним условима рада, на коме је радио тужилац не толерише ни 1% умањења психофизичке и животне активности.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредбе члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, закључио да је тужиоцу законито отказан уговор о раду, имајући у виду да су изведеним доказима утврђене чињенице на којима је засновано оспорено решење. Наиме, код тужиоца је критичног дана, у току радног времена утврђено присуство алкохола у организму од 0,37 мг/мл, а општим актом послодавца, са којим је тужилац био упознат, прописана је нулта толеранција на присуство алкохола у организму запослених, из чега следи да је код тужиоца постојала свест о забрањености одређеног понашања и последицама које такво понашање може да произведе.

Другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и закључио да је првостепени суд, доносећи пресуду, правилно применио материјално право, те је оценио да жалба тужиоца није основана и из којих разлога.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај оспореног решења туженог и акцесорни захтев за враћање на рад.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 113/17, 95/18), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду

запосленом који не поштује радну дисциплину, између осталог, због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена, које има или може да има утицај на обављање послова.

Правилником о алкотестирању туженог од 21.06.2019. године, чланом 5. прописано је да је у свим објектима и радној околини Друштва, запосленима и другим лицима забрањен долазак у алкохолисаном стању, уношење и конзумирање алкохола, док је чланом 14. одређено да запослени или друго лице не сме имати утврђено присуство алкохола у организму (0 мг/л). Чланом 16. је прописано да запослени, односно друго лице не поштује радну дисциплину ако, између осталог, провером, путем алко-теста, буде утврђено да је дошао на посао под утицајем алкохола или је алкохол конзумирао на раду.

По оцени Врховног суда, како је контролом алкохолисаности у току радног времена од стране тужене дана 12.05.2021. године код тужиоца утврђено присуство алкохола у организму од 0,37 мг/мл, чиме је умањена његова радна способност, правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац доласком на рад под дејством алкохола или конзумирањем алкохола на раду, исказао непоштовање радне дисциплине, чиме је образован отказни разлог из члана члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду. Конкретна повреда радне дисциплине, долазак на посао под утицајем алкохола или конзумирање алкохола на раду, прописана је и општим актом туженог - Правилником о алкотестирању туженог од 21.06.2019. године, са којим су запослени, па и тужилац, упознати, а којим је искључена могућност да запослени обављају своје радне задатке под дејством алкохола у организму у било којој количини (члан 14.), а понашање противно забрани је предвиђено као непоштовање радне дисциплине, због којег се запосленом може отказати уговор о раду (члан 16.).

Како је поступак отказивања уговора о раду спроведен у складу са чланом 180. Закона о раду, пошто је тужиоцу омогућено да се изјасни о наводима упозорења о постојању отказног разлога, а у упозорењу и у решењу о отказу уговора о раду јасно су образложене све околности и разлози који су довели до доношења побијаног решења, те како је наступио отказни разлог из члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду у вези члана 14. и 16. Правилника о алкотестирању туженог, у ситуацији утврђеног присуства алкохола у организму тужиоца као запосленог, у току његовог радног времена, због чега је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, правилно су нижестепени судови оценили да је тужбени захтев неоснован, те да је решење о отказу уговора о раду законито. Из ових разлога неосновани су ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Имајући у виду да је тужиоцу уговор о раду законито отказан, неоснован је његов захтев за реинтеграцију у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Наводима ревизије тужилац суштински спори правилност утврђења чињеница о постојању и степену своје алкохолисаности у време када је вршена провера, чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање, што није дозвољен ревизијски разлог по члану 407. став 2. ЗПП. Наведеном одредбом је прописано да се ревизија не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из

члана 403. став 2. овог закона, а што овде није случај. Осим тога, све ове наводе истицане и у жалби тужиоца, другостепени суд је ценио и о истима дао правилне и јасне разлоге које прихвата и ревизијски суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић